

Ljubeznive lutke

»Sovica Oka« Svetlane Makarovičeve na ljubljanskem marionetnem odru — Prijetna osvežitev v repertoarju

Na marionetnem odru ljubljanskega lutkovnega gledališča so predstavili domačo novost za najmlajše gledalce — igrnico Svetlane Makarovič »Sovica Oka«. Igrica je skladno programsko dopolnilo »Butal. cem« na odru ročnih lutk, ki so namenjeni že nekoliko odraslejšim gledalcem. Obe skupaj pa sta spodbuden dokaz, da je tudi z domačimi močmi mogoče premagati repertoarno zadrego in najti nove, domiselne avtorje.

Kot takšna se nam je s »Sovico Oka« predstavila pesnica Makarovičeva in že v svojem prvem otrokom namenjenem besedilu pokazala veliko poznavanja in razumevanja otroškega domišljjskega in čustvenega sveta. Dialog ji teče gladko, duhovito; tudi akcije je ravno dovolj, da mladega gledalca zaposli, ne pa zasuje vtisi in doživljaji. Iztočnica nove lutkovne igre je posrečena domisljica zamenjane situacije. Muhasta, razvajena mlada sova hoče v nasprotju s sovjiimi navadami spati ponoči in podnevi odkrivati svet. Kar na svojem dnevnem potepanju odkrije,

ni sicer nič novega za naš lutkovni oder, po katerem že od nekdaj skačejo zajčki, račke, medvedi in druge živali, pa tudi iztek tega potepanja je določen že vnaprej, z nevsiljivo vzgojno poanto vred. Tek dogajanja se s tretjo sliko nekoliko nasilno prelomi in ni več tako spontan kot poprej. Pa kljub temu je »Sovica Oka« eno boljših domačih del, kar so jih doslej predstavile marionete.

Besedilo je bilo režiserju Matjažu Lobodi dobro izhodišče za odrsko oblikovanje, v katerem sicer ni posebnih scenskih presenečenj, zato pa je jasno razčlenjena mizanscena omogočala precizno vodenje slikovitih, posrečeno stiliziranih lutk Jaka Judniča, ki je zasnoval tudi funkcionalno, barvno razgibano prizorišče. V pogledu animacije lahko posebej pohvalimo spreletavanje sovje družine po drevesnih vejah, plavanje račke in še kateri detajl. Izstopala je »naslovna junakinja«, ki jo je vodič Peter Dougan kljub preprostosti lutke vodil zelo večje in tudi z animaci-

jo nakazoval njen »značaj«.

Na recitatorski klopi se je z vodičem odlično ujela Jasna Škrinjar, ki je sovico Oka oblikovala v enega najbolj pri-kupnih marionetnih igralskih učinkov.

Domala vsi igralci so podajali besedilo s stiliziranim glasom. Edina izjema je bila Miška Nadje Vidmarjeve, ki je tako po eni strani odprla vprašanje nedoslednosti v zvočnem oblikovanju igre, po drugi strani pa vprašanje, ali je na recitatorski klopi (kljub posrečenosti in uspešnosti) vendarle zares treba vedno stilizirati.

Lutkovno gledališče je ocenjevalce povabilo na predstavo, na kateri so predvajali pesmi — lahko bi jim priznali že veljavo in funkcijo songov — z magnetofonskega traku. Razlika med živim in posnetim govorom oz. petjem je bila moteča. Nemara je nujna, kadar pretesno in preskromno dvoranico napolni otroški živžav, to pot pa je manjšalo zelo dobre vtise o novi marionetni pridobitvi.

STANKA GODNIČ